

■ XATİRƏ NURGÜL

TƏNHA GÖYƏRCİN YUVASI

Susma, danış.
Heç olmasa dalaş,
heç olmasa ağla,
ağlat,
tək olmadığımı anlat mənə,
aldat məni.
İndi mən
savaş gedən ölkədə
dünyaya gələn körpə qədər ümidsizəm,
çarəsizəm,
ya da tərk edilmiş göyərcin yuvası qədər
kədərlə...

Susma,
"səni sevirem" de.
Lap "sevmirəm" de
"nifrət edirəm",
lap "danışmirəm" de.
Amma danış, qurban olum,
susmağın öldürmür məni,
danış, heç olmasa ölüm...

BÜTÜN YOX OLANLARA

Yoxluq külek kimidir...
Hərdən yüngülce toxunar,
hərdən çırpılar üz-gözünə,
üst-başına...

İndicə parkda çərpələng uçuran
uşağı baxanda
yoxluğu daha yaxşı tanıdım -
yoxluq həm də uçurmağa
arzuların olmamasıdır...
Həm də anladım ki,
gözləməyə adamım,
məktubum,
cavabım və daha nələrimə yoxdusa
ələ mən də yoxam...
mən də yoxam...

Budur yanından adamlar gəlib keçir,
adamlar baxır yoxluğuma...
Menimsə gözlerimdə
onu uzaqlara yola salarkən
son dəfə gördüm
ağarmış saçları var hələ də...
Bir də döñüşün mümkün olmadığını anladan
əşyalarının boş yeri...

Yoxluq
bir adamın bir çəmodan yeri qədər olan
boşluğudur həm də...
o yerin soyuqluğudur...

BİLET

Alında dağıniq saçların,
qolunda qara çanta,
əlinde bilet
və itirilən bir çox şəylər
səni apardı bu şəhərdən,
bu şəhəri məndən...

Anladım ki, vağzallar
görüş yox - ayrılıq yeridir
düşüncələri sərəş olmayan adamlar üçün.
Əsl ağlamاق yeridir
qadınlar üçün.

Siliq göz yaşlarını
geri qayıtdım,
hami qayıdırdı.
Hərəmiz öz içimizdə
yeni şəhərlər tikməyi düşünürdük
...üşüyürdük

SİR

Yağış piçilti kimi
yağır havaya,
sirr kimi gizlənir torpaqda.

Torpaqsa buludlara benzeyir
udanda yağış damcılarını.
Hər zaman yerlər gizləyir
göyərin acılarını.

Bir azdan yağış heykeline dönür
zülmətə uzanan işq.
Navalçaların uclarında döyüñür
evlərin ürəyi.

ve üzündə yağış damcısı
ağlamağı öyrənir çiçəklər.

Sirrini torpağa açır
yağışda ağlayan qadın...

TƏSƏLLİ

Sözler darixmamaq üçündür,
səsər darixmamaq üçün...
Filmlər,
fikirler,
şəkillər,
daha nələr,
daha kimlər...
Hər şey darixmamaq üçündür,
hər kəs darixmamaq üçün...

Hərdən də sonuncu ağacı kəsər adam,
sonuncu pəncərəni qırar.
Dənizləri qurudub
gəmiləri qaytarar darixmaqdən...

Hərdən də daşa döner adam...
darixdiğindən götürüb adını yazar
daş üstünə bir yolcu
"İ M Z A S I Z".
Heç kim olmamaq da
darixmaq qədər acı...

AZADLIQ SAATİ

Üfüqlər qoşulub
uledzələrin evini arayan adam -
gözlərin qarənləqdi yenə,
əllerin yuxulu.

Onu bil ki, sən
həyat qədər gözəlsən,
ölüm qədər qorxulu.

Bu da mən...
Dənizlərdən uşub gəldim,
trafik qəzalarından,
metro kecidlərdən,
şəhər adamlarının qələbəliyindən
qaçıb gəldim...

və anladım ki, sevmək
qurtuluş qədər genişdir,
azadlıq qədər məhdud.

İndi də
əl-ələ üzürük fikir okeanında...
Sağda bahardır,
solda qış.
Unutmuşaq bütün yanışların ağırsını,
ayrilıqların səbrini,
bu günü yaşayıraq - aramsız...

Çünki qovuşmaq
darixmaq qədər sonsuz deyil,
təkklik qədər zamansız...

YANVAR OVOATI

O qədər,
o qədər kədərliyəm ki,
əlime keçən daşla vura bilərəm quşları,
həyətimizə gələn ikicanlı pişiyi qova bilərəm.
Qonşu evin pəncərələri kimi
uşaqların da qəlbini qırı bilərəm, məsələn

Məsələn, kimisə birdəfəlik unuda bilərəm,
yadına sala da bilmərəm,
bu adamı harda,
nə vaxt gördüyümü
və ya əslində, görüb-görmədiyimi

Hə, çox kədərliyəm,
o qədər çox ki,
ağlamığa behanə də yox
Zaman da keçmir,
quşlar da görünmür,
pişik də gəlmir,
qonşu evin pəncərələri taxtadandı
uşaqlar günahsızdı
Uşaqlar günahsızdır

13 HİSSƏ

Günəsi 5 yerə böldüm
1-i sübhün
1-i zöhrün
1-i əşrin
1-i möğribin
1-i işanın

Savaşı 4 yerə böldüm
1-i şimalın
1-i cənubun
1-i qərbən
1-i barışın

Dünyanı 3 yerə böldüm
1-i hamının
1-i heç kəsin
1-i uşaqların

Bölünməyen
təkcə azadlıq oldu.

QAYIQ

Geridə qoyub suları,
dalğalanmış sualları,
mübərek duaları -
gedirəm dənizlərin sonuna qədər.

Arxamca susan əşyalara,
ağlayan uşaqlara
baxa bilmirəm,
baxmırıam
"əlvida" yerinə
göz vuran işqlara.

Sahildə ayağa durub yollar
görənlər deyir "dəlidir".
Amma həyat
qum üstündə qoyduğum
izlər kimi
qəmlidir...
qəmlidir

Gedirəm
suların sonuna qədər,
sualların sonuna qədər

HÜZNÜLÜ SULAR

Günlər hüzün daşıyır sabaha,
saatlar ölümü göstərir yenə...
Sonuncu qatara gecikmiş kimiyəm...
perronda durmuşam
əlimdə çamadan...
Ya da limandayam
quağımda bəyaz çiçəklər...
Gözlədiyim gəminin
gelməyəcəyini bilirəm indidən.
Günlər hüzün daşıyır sabaha,
saatlar ölümü göstərir.
Sabah qəzetlər
yeni faciəni yazacaq.
Kimse terrora bağlayacaq bunu,
kimse uduzacaq həyata
neçəncisə dəfə.

Orda uzaqlardarda
batan gəminin geridə buraxdığı
hüznülü suları
yoxsullar paltarlarıyla bəzəyəcə ,
qağayılar səsiyle.
Günlər hüzün daşıyır,
saatlar ölüm...

GECƏ QARALAMASI

Gecə , saat 3:50,
yenə yuxusuz şair.
Hüznülü dodaqlarım
sükuta şeir deyir...

Gecə, saat da keçmir
qar da yağır bayaqdan...
Üşüyən pəncərələr
uguldayıր bayaqdan.

Tənhalığın əlindən
yalnız üzülmək olar.
Bu fevral gecəsinə
qoşulub ölmək olar.

Ya da ki, kölgə kimi
səhərə yox olasan,
xırda-xırda bölünüb
havaya dağılasan.

Hər kəs də elə bilsin
gizlənmisən hardasa.
Çağırınlar astadan
"Nurgül, Nurgül hardasan?"